

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 86.256 van 27 maart 2000
in de zaak A. 87.841/VII-19.829.**

In zake : XXX,
die woonplaats kiest bij
Advocaat A. NAVASARTIAN,
kantoor houdende te BRUSSEL,
A. Hottatstraat 4

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE VIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Armeense nationaliteit, op 15 november 1999 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 september 1999 tot bevestiging van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken van 11 mei 1999 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan verzoeker betekend op 18 oktober 1999;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota's van de verwerende partijen;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 3 februari 2000 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 3 maart 2000;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat A. NAVASARTIAN, die verschijnt voor verzoeker, van Adjunct-adviseur P. DE BROCK, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. XXX, van Armeense nationaliteit, komt in België aan op 22 februari 1999, en verklaart zich dezelfde dag vluchteling (adm. doss., stuk 1).

1.2. Op 11 mei 1999 neemt de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten (adm. doss., stuk 2).

1.3. Op 29 september 1999 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot bevestiging van de beslissing van de

Minister van Binnenlandse Zaken van 11 mei 1999 tot weigering van verblijf.

1.4. Dit is de bestreden beslissing.

1.5. De motivering van deze beslissing luidt (adm. doss., stuk 3) :

"(...)

Betrokkene werd verhoord op 16 augustus 1999 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Russische taal machtig is, en in aanwezigheid van zijn advocaat, Mr. NAVASARTIAN.

Betrokkene, die beweert het Azeirisch staatsburgerschap te bezitten en van Armeense origine te zijn, zou Azerbeidzjan definitief hebben verlaten in 1965. Na een periode in Rusland te hebben verbleven zou betrokkene zich in 1988 definitief in Armenië hebben gevestigd. Op 15 februari 1999 zou betrokkene Armenië hebben verlaten en zou hij naar België zijn gereisd waar hij op 22 februari 1999 aankwam en een asielaanvraag indiende.

Volgens betrokkenes verklaringen voor het Commissariaat-generaal zou hij in 1993 te Jerevan een Azeiri uit de handen van de fedallin (Armeense strijders) hebben gered. Op 13 januari 1998 zou betrokkene het bezoek hebben gekregen van vijf fedallin die hem zouden hebben geslagen omdat hij in 1993 de Azeiri had gered. Betrokkenes vrouw zou door de fedallin zijn neergestoken. Na deze aanval zou betrokkene gedurende ongeveer zeven dagen in het ziekenhuis hebben verbleven, zijn echtgenote zou pas na 27 dagen het ziekenhuis hebben verlaten. Tijdens haar verblijf in het ziekenhuis zou betrokkenes echtgenote verschillende malen het bezoek hebben gekregen van verdachte personen waardoor betrokkene op 10 februari 1998 zou hebben besloten haar uit het ziekenhuis weg te halen. Na het vertrek van betrokkenes echtgenote uit het ziekenhuis zouden beiden naar Norkiski Masi zijn getrokken waar ze tot 15 februari 1999 zouden hebben verbleven.

Vooreerst dient er te worden gesteld dat tegenstrijdigheden in betrokkenes opeenvolgende verklaringen en tussen betrokkenes verklaringen en die van zijn echtgenote de geloofwaardigheid van diens vervolgingsrelaas ondergraven.

Over betrokkenes beweerde Azeirisch staatsburgerschap en de daarmee verbonden propiska verklaarde betrokkene voor het Commissariaat-generaal nooit zijn Azeirische propiska te hebben gewijzigd en daardoor na de onafhankelijkheid automatisch het Azeirisch staatsburgerschap te hebben verkregen. Betrokkenes

echtgenote verklaarde voor de Dienst Vreemdelingen-
ken evenwel dat zij en haar echtgenoot het Armeens
staatsburgerschap bezitten.

Ook over het feit of zijn vrouw al dan niet
gedomicilieerd was (haar propiska had) te Armenië,
legde betrokkene tegenstrijdige verklaringen af. Zo
verklaarde betrokkene aanvankelijk dat zijn vrouw wel
degelijk een propiska had in Armenië, en dat ze geen
paspoort had maar een ander document omdat ze in een
klein dorp woonde. Even later verklaarde betrokkene
echter dat zijn vrouw een Azeirisch paspoort had en
geen propiska in Armenië omdat ze vluchtelingen waren
ten gevolge van de aardbevingen van 1988. Geconfron-
teerd met het feit dat betrokkene op het moment van
de aarbeving te Jerevan verbleef en dat de schade als
gevolg van de aardbeving daar minimaal was wijzigde
betrokkene zijn verklaring en stelde hij dat er een
wet was waardoor hijzelf en zijn echtgenote enkel
konden werken waar zij een propiska hadden. Gezien
het feit dat betrokkene zelf verklaarde dat zijn
vrouw niet werkte is het onaannemelijk dat dit een
reden zou zijn geweest om zich niet te laten in-
schrijven in Armenië.

Tenslotte verklaarde betrokkene nog dat hij en
zijn vrouw het Armeens staatsburgerschap niet konden
vragen omdat hun problemen, de aanval van de fedallin
in betrokkenes huis, er in 1988 zouden zijn begonnen.
Gezien het feit dat betrokkene eerder verklaarde dat
dit incident in 1998 plaatsvond en gezien het feit
dat de vermeende oorzaak van dit incident, nl. de
bevrijding door betrokkene van een Azeiri uit de
handen van de fedallin, pas in 1993 na (dus 1988)
plaatsvond, kan er ook aan deze laatste verklaring
geen geloof meer worden gehecht. Ook is het feit dat
betrokkene, die sinds 1976 niet meer in Azerbeidzjan
zou hebben gewoond, nog steeds zijn propiska zou
hebben gehad in Azerbeidzjan en zo automatisch het
Azeirisch staatsburgerschap zou hebben gekregen
onaannemelijk. Gezien het grote belang van een
propiska in de (ex-) Sovjetunie (o.m. absoluut
noodzakelijk voor toegang tot de gezondheidszorg en
de sociale zekerheid), is het ongeloofwaardig dat
betrokkene al die jaren zonder problemen in Rusland
en Armenië kon leven terwijl hij nog steeds officieel
gedomicilieerd was in Azerbeidzjan. Tenslotte ver-
klaarde betrokkenes echtgenote voor het
Commissariaat-generaal dat ze het Armeens staatsbur-
gerschap bezit.

Na deze vaststellingen kan aan betrokkenes beweer-
de Azeirische staatsburgerschap, geen geloof meer
worden gehecht.

Ook over betrokkenes beweerde problemen in Armenië
legde hij tegenstrijdige verklaringen af. Zo stelde
betrokkene aanvankelijk dat de inval van de fedallin
in zijn woning in 1998 plaatsvond. Later stelde hij
telkens opnieuw dat de aanval in 1988 plaatsvond, ook

nadat hem expliciet werd gevraagd of hij geen vergissing maakte. Verder verklaarde hij voor de Dienst Vreemdelingenzaken na de aanval door de fedallin vijftien dagen in het ziekenhuis te hebben verbleven. Voor het Commissariaat-generaal stelde betrokkene evenwel slechts een week in het ziekenhuis te hebben verbleven. Voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde betrokkene echtgenote verder dat drie fedallin betrokkene huis binnenvielen, voor het Commissariaat-generaal verklaarde zij evenwel door vijf personen te zijn aangevallen.

Na al deze vaststellingen kan aan betrokkene vervolgingsrelaas geen geloof meer worden gehecht.

Aanvullend kan er ook worden opgemerkt dat, zelfs indien er geloof zou kunnen worden gehecht aan betrokkene asielrelaas, quod non, betrokkene niet voldoende bescherming zocht bij de Armeense autoriteiten. Na de beweerde inval van de fedallin in betrokkene woning had hij de hulp van de politie kunnen invoeren door middel van een klacht. Betrokkene deed dit evenwel niet. Ook bij de ernst van betrokkene vrees voor vervolging kunnen vraagtekens worden geplaatst gezien het feit dat betrokkene en zijn echtgenote pas een jaar na de ingeroepen feiten besloten Armenië te verlaten, en dit zonder enige concrete aanleiding.

Na deze vaststellingen kan in hoofde van betrokkene niet worden besloten tot een vermoeden van een gegronde vrees voor vervolging omwille van een van de criteria zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. De door betrokkene voorgelegde documenten (geboortakte van betrokkene zoon, huwelijksakte en verschillende medische attesten) kunnen aan deze conclusie niets wijzigen.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is en kennelijk ongegrond, omdat de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 11 mei 1999.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn

leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren."

2. Overwegende dat de tweede verwerende partij opwerpt dat de vordering niet ontvankelijk is; dat er vooralsnog geen noodzaak bestaat om over de opgeworpen exceptie uitspraak te doen; dat een onderzoek van en een uitspraak over die exceptie zich slechts zouden opdringen indien zou blijken dat de grondvoorwaarden voor schorsing vervuld zijn;

3. Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

3.1. Overwegende dat, wat de eerste voorwaarde betreft, verzoeker een enig middel aanvoert dat luidt :

"Schending van het redelijkheidsbeginsel en van de motiveringsplicht.

De bestreden beslissing verwerpt de aanvraag van de betrokkene op basis van wel geteld twee tegenstrijdigheden. Deze tegenstrijdigheden zijn in casu niet bestaande of niet van die aarde om de aanvraag bedrieglijk te verklaren.

Ten eerste : de verklaringen van de betrokkene en van zijn echtgenote omtrent het feit dat zij al dan niet het Azerisch staatsburgerschap bezitten ofwel dat van Armenië, is een tegenstrijdigheid in verband met de nationaliteitwetgeving van deze twee landen en kan bijgevolg niet als een grond tot weigering van de asielaanvraag leiden.

Bovendien moet gesteld worden dat de stelling van het CGVS dat 'ook is het feit dat betrokkene, die sinds 1976 niet meer in Azerbeidzjan zou hebben gewoond, nog steeds zijn propiska zou hebben gehad in Azerbeidzjan en zo automatisch het Azerische staatsburgerschap zou hebben gekregen onaannemelijk. Gezien het grote belang van een propiska in de

(ex)-Sovjetunie (o.m. absoluut noodzakelijk voor toegang tot de gezondheidszorg en de sociale zekerheid), is het ongeloofwaardig dat betrokkene al die jaren zonder problemen in Rusland en Armenië kon leven terwijl hij nog steeds officieel gedomicilieerd was in Azerbeidzjan', is een gewone veronderstelling die geen grondslag heeft.

De bewering van het CGVS wordt door geen enkel stuk gestaafd en het is bijgevolg niet controleerbaar of deze bewering juist is. Het is echter zo dat men in de Sovjetunie werd beschouwd als Sovjetburger en in deze hoedanigheid had hij (zij) toegang tot alle faciliteiten, ongeacht waar hij zijn domicilie had.

2. Wat de tweede tegenstrijdigheid betreft moet gesteld worden dat het eenvoudigweg een vergissing is. Het is evident dat de verzoeker geen problemen kon ondervonden hebben in 1988, want de kiem van zijn probleem bevindt zich in de incidenten van 1993.

Bovendien moet gesteld worden dat de verzoekende partij en vooral de verzoekster geen goede kennis heeft van het Russisch. Zij hebben gevraagd om bijgestaan te worden door een Armeense tolk, hetgeen werd genegeerd door de verwerende partij. In de nota van de Dienst Vreemdelingenzaken wordt uitdrukkelijk gesteld dat het interview bij de dienst in het Armeens verliep en dat verzoekster enkel Armeens spreekt. Het getuigt van een onredelijk bestuur het interview te laten doorgaan in een taal die de vreemdeling niet goed begrijpt.

De beweerde tegenstrijdigheden en incoherenties kunnen best het gevolg zijn van deze onredelijke houding van de verwerende partij en zijn niet toe te schrijven aan de verzoekende partijen.";

3.1.1. Overwegende dat, in zijn enig middel, verzoeker de schending aanvoert van het redelijkheidsbeginsel en van de motiveringsplicht, doordat de bestreden beslissing de aanvraag van verzoeker verwerpt op basis van slechts twee tegenstrijdigheden die in casu niet bestaande of niet van aard zijn om de aanvraag bedrieglijk te verklaren;

3.1.2. Overwegende dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zijn bestreden beslissing op de volgende motieven heeft gesteund :

"- Vooreerst dient gesteld te worden dat tegenstrijdigheden in betrokkenes opeenvolgende verklaringen en tussen betrokkenes verklaringen en die van zijn

echtgenote de geloofwaardigheid van diens vervolgingsrelaas ondermijnen.

- Over betrokkenes beweerde Azeirisch staatsburgerschap en de daarmee verbonden propiska verklaarde betrokkene voor het Commissariaat-generaal (CGVS) nooit zijn Azeirisch propiska te hebben gewijzigd en daardoor na de onafhankelijkheid automatisch het Azeirisch staatsburgerschap te hebben verkregen. Betrokkenes echtgenote verklaarde voor de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) evenwel dat zij en haar echtgenoot het Armeens staatsburgerschap bezitten.

- Ook over het feit of zijn vrouw al dan niet gedomicilieerd was (haar propiska had) te (in) Armenië, legde betrokkene tegenstrijdige verklaringen af. Zo verklaarde hij aanvankelijk dat zijn vrouw wel degelijk een propiska had in Armenië, en dat ze geen paspoort had maar een ander document omdat ze in een klein dorp woonde. Even later verklaarde betrokkene echter dat zijn vrouw een Azeirisch paspoort had en geen propiska in Armenië omdat ze vluchtelingen waren ten gevolge van de aardbevingen van 1988. Geconfronteerd met het feit dat betrokkene op het moment van de aardbeving te Jerevan verbleef en dat de schade als gevolg van de aardbeving daar minimaal was, wijzigde betrokkene zijn verklaring en stelde hij dat er een wet was waardoor hijzelf en zijn echtgenote enkel konden werken waar zij een propiska hadden. Gezien het feit dat betrokkene zelf verklaarde dat zijn vrouw niet werkte, is het onaannemelijk dat dit een reden zou zijn geweest om zich niet te laten inschrijven in Armenië.

- Tenslotte verklaarde betrokkene nog dat hij en zijn vrouw het Armeens staatsburgerschap niet konden vragen omdat hun problemen, de aanval van de fedallin in betrokkenes huis, er in 1988 zouden zijn begonnen. Gezien het feit dat betrokkene eerder verklaarde dat dit incident in 1998 plaatsvond en gezien het feit dat de vermeende oorzaak van dit incident, nl. de bevrijding

door betrokkene van een Azeiri uit de handen van de fedallin, pas in 1993 (dus na 1988) plaatsvond, kan er ook aan deze laatste verklaring geen geloof meer worden gehecht. Ook is het feit dat betrokkene, die sinds 1976 niet meer in Azerbeid(z)jan zou hebben gewoond, nog steeds zijn propiska zou hebben gehad in Azerbeid(z)jan en zo automatisch het Azeirisch staatsburgerschap zou hebben gekregen onaannemelijk. Gezien het grote belang van een propiska in de (ex-) Sovjetunie (o.m. absoluut noodzakelijk voor toegang tot de gezondheidszorg en de sociale zekerheid), is het ongeloofwaardig dat betrokkene al die jaren zonder problemen in Rusland en Armenië kon leven, terwijl hij nog steeds officieel gedomiciëlieerd was in Azerbeid(z)jan. Tenslotte verklaarde betrokkene echtgenote voor de CGVS dat ze het Armeens staatsburgerschap bezit.

- Na deze vaststellingen kan aan betrokkene beweerde Azeirische staatsburgerschap geen geloof meer worden gehecht.

- Ook over betrokkene beweerde problemen in Armenië legde hij tegenstrijdige verklaringen af. Zo stelde hij aanvankelijk dat de inval van de fedallin in zijn woning in 1998 plaatsvond. Later stelde hij telkens opnieuw dat de inval in 1988 plaatsvond, ook nadat hem expliciet werd gevraagd of hij geen vergissing maakte. Verder verklaarde hij voor de DVZ na de aanval door de fedallin vijftien dagen in het ziekenhuis te hebben verbleven. Voor het CGVS stelde betrokkene evenwel slechts een week in het ziekenhuis te hebben verbleven. Voor de DVZ verklaarde betrokkene echtgenote verder dat drie fedallin hun huis binnenvielen, voor het CGVS verklaarde zij evenwel door vijf personen te zijn aangevallen.

- Aanvullend kan worden opgemerkt dat, zelfs indien er geloof zou kunnen worden gehecht aan betrokkene asielrelaas, quod non, betrokkene niet voldoende bescherming zocht bij de Armeense autoriteiten. Na de beweerde inval van de fedallin in betrokkene woning had hij de hulp

van de politie kunnen inroepen door middel van een klacht. Betrokkene deed dit evenwel niet. Ook bij de ernst van betrokkenes vrees voor vervolging kunnen vraagtekens geplaatst worden gezien het feit dat betrokkene en zijn echtgenote pas een jaar na de ingeroepen feiten besloten Armenië te verlaten, en dit zonder enige concrete aanleiding.

- Na deze vaststellingen kan in hoofde van betrokkene niet worden besloten tot een vermoeden van een gegronde vrees voor vervolging omwille van één van de criteria zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. De door betrokkene voorgelegde documenten (geboorteakte van betrokkenes zoon, huwelijksakte en verschillende medische attesten) kunnen aan deze conclusie niets wijzigen.";

3.1.3. Overwegende dat, wat de bewering van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen met betrekking tot het staatsburgerschap betreft, verzoeker stelt dat deze in strijd zou zijn met de nationaliteitswetgeving van zowel Armenië als Azerbeidzjan; dat ook de bestreden beslissing onjuist zou zijn wat betreft de opmerking over het belang van het propiska-systeem in de ex-Sovjetunie;

Overwegende dat in de bestreden beslissing wordt overwogen dat zowel verzoeker als zijn echtgenote onderling tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd omtrent verzoekers staatsburgerschap; dat deze tegenstrijdigheden zijn terug te vinden in het administratief dossier; dat verzoeker immers verklaarde zowel voor de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als voor de Dienst Vreemdelingenzaken het Azerisch staatsburgerschap te bezitten, terwijl zijn echtgenote voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat haar echtgenoot het Armeens staatsburgerschap bezit;

Overwegende dat, wat de door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als onaannemelijk bestempelde verklaring van verzoeker betreft, als zou hij, ondanks het feit dat hij sinds 1976 niet meer in Azerbeid(z)jan woonachtig was, er nog wel een propiska zou hebben en hierdoor het Azerisch staatsburgerschap zou verkregen hebben, stelt verzoeker dat dit argument in strijd is met de nationaliteitswetgevingen van beide landen; dat verzoeker evenwel nalaat aan te tonen in welke zin deze vaststelling van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voormelde nationaliteitswetgevingen zou schenden;

Overwegende dat, wat de opmerking van verzoeker betreft, dat men als Sovjetburger toegang zou hebben tot alle faciliteiten, ongeacht waar men zijn domicilie heeft, met de verwerende partij wordt aangenomen dat dit argument niet opgaat met betrekking tot verzoekers verblijf in Armenië van 1988 tot 1999, en dit omdat op 23 september 1991 Armenië zich officieel onafhankelijk verklaarde; dat verzoeker zelf verklaarde in 1993 gedurende één week in een ziekenhuis in Armenië te hebben verbleven; dat gelet op de toenmalige slechte verhouding tussen Armenië en Azerbeid(z)jan het vanaf de onafhankelijkheid van Armenië feitelijk onmogelijk lijkt dat verzoeker zich, als persoon met een propiska in Azerbeidjan, in Armenië kon laten verzorgen;

3.1.4. Overwegende dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker en zijn echtgenote op 22 februari 1999 overeenkomstig artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen hebben verzocht om tijdens hun asielprocedure door een tolk, die de Russische taal machtig is, te worden bijgestaan; dat de bewering als zouden zij het Russisch niet machtig zijn, wordt

tegengesproken, enerzijds, door het feit dat hun formulier "aanvraag tot erkenning als vluchteling" van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 mei 1999 in het Russisch werd ingevuld, en anderzijds, door het feit dat beiden hun verklaringen voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in het Russisch hebben afgelegd, zonder dat verzoeker of zijn echtgenote, noch hun Advocaat enige opmerking over de aanwezigheid van een Russische tolk hebben geformuleerd;

3.1.5. Overwegende tenslotte dat de overige tegenstrijdigheden, die alle steun vinden in het administratief dossier, niet door verzoeker worden betwist, laat staan weerlegd; dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen derhalve op het eerste gezicht in alle redelijkheid en op grond van pertinente en ter zake dienende motieven tot zijn beslissing kon komen;

3.1.6. Overwegende dat het enig middel niet ernstig is; dat deze vaststelling volstaat om de schorsingsvordering af te wijzen, nu niet is voldaan aan de eerste van de twee cumulatieve voorwaarden van artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten worden voorbehouden.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in
openbare terechtzitting, op zevenentwintig maart
tweeduizend, door :

de HH. D. MOONS, wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
K. VANHOUTTE, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VANHOUTTE.

D. MOONS.